

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 17. grudna 1857.

List 51.

Božičnica *)

I.

Polnoči je. Na bethlehemijski planjavi so cede zbrane. Pod visokim drevesom spi šest pastirjev, sedmi pride.

Pastir.

„Oj bratje vstanite! Ni časa zdaj spati:
Veselo novico povedat' vam imam:
Sim pasel ovčice tam blizu na trati.
Ob griču, kjer vsekana v sivkasto skalo
Pretemna votlina stoji,
(Saj vem, de poznate jo vsi.“)

„Oh čuda! 'z nje zarja nebeska se sveti.
Votlina vsa — vsa je v presvitlim plamenu.
z nje slišal duhove nebeske sim peti;
Glasovi pa tudi v višavi donijo:
Oj, slava na nebu Bogu,
Na zemlji pa blagor miru!“

„Vstanite in z mano tecite pogledat.
Kar živi se človek ni vidil na svetu;
Pribežal, pritekel sim torej povedat.
Nikarte preljubi, nikarte zdaj spati!
Hitite tje v hlevček tud' vi.
Nebesko se čudo godi.“

Drugi pastirji, se predramljajoci:

„Kaj hodiš nas klicat iz sladkiga spanja!
Kar slišati viditi se ti je zdelo.
Vse bila prijetna je morde le sanja.
Glej, luna ko serp iz za verhov se diže,
In oven visoko stoji.
Preteklo se ni polnoči“.

Drugi pastir.

„Glej ravno tud meni se zdaj je sanjalo.
Ko prisel buditi si nas 'z sladkiga spanja.
De pasem ovčice pod sivkasto skalo.
De vidim v votlini otroka in mater.
In mati in sin de sta bla,
Ko luna in solnce lepā“.

„Pa sanja ta, menim, de ni bla resnica.
Le hodi in pusti nas spati v miru.
In kadar na nebu bo svitla danica.
In druge že zvezde počasi gasnile.
In vidil boš zarjo svetit'.
Le pridi nas s spanja budit!“

Pervi pastir.

„Oh nisim ne spal, verjemite besedi. —
Le berzo tje čuda pogledat hitimo!
Naj eden na straži ostane pri čedi,
Berž vidili bote, de res je, kar pravim“.

Družba pastirjev.

„Te prosimo lepo, preljubi naš brat.
Le pojdi, in pusti nas spat!“

Iz daljine se sliši angelsko petje. Pastirji se vstrašijo.
Oj slava na nebu
Bogu naj doni;
In mir bod' človeku.
Ki sveto živi.

Adama iz raja
Pregnali smo bli;
Gospod se je vsmilil
Zdaj grešnih ljudi.

Devica spočela.
Rodila ga je;
Obljubljen' Mesija
Na zemlji je že.

Družba pastirjev.

Al slišimo pravo, al uho nas moti?
Od kod se razlegajo mili glasovi?
Kaj svitla pomeni tam luč v temoti?
Posebniga kaj se tam mora goditi.
Resnico je pravil Tadej.
Prepircani tega smo zdaj.
Star pastir.

Vettrici pihljajo.
In zvezde migljajo
Na stropu nebeskim: —
Ovčice, kozlici
In kravce, voliči
Se pasejo mirno: —

Angelj v beli obleki stopi med pastirje.
Angelj.

Oj slava na nebu.
Preslava Bogu!
Vsim blagim zemljanam,
Pa oljka miru!

Pastirji prestrašeni.

O, čudna prikazen
Nebeska je to.
Ne sme je pregledat
Človeško oko.
Angelj.

Predragi pastirci.
Ne bojte se me!
Moj prihod na zemljo
Veselje je le.

Obljubljen' Zveličar
Na zemlji je zdaj.
Odklenjen človeku
Nebeski je raj.

Pri Davidov'm mestu
Tam hlevček stoji.
In v jaslicah Detik
Preblagi leži.

Angelj zgine. — pastirci sterme in se pogledujejo; — tihota.
Družba pastirjev.

Od jutra in tje do zahoda
Časti naj in hvali Gospoda
Vse kar je ustvaril na svetu!

Pervi.

In solnce in luna
Bod' pesniška struna.
In hvali Gospoda!

Drugi.

Doline, pogorje,
In visnjevo morje.
Hvalite Gospoda!

*) Podamo precej celo to lično dramatično božičnico, za katero smo gosp. pisavcu prav hvaležni, de bo še dosti časa, kjer bi se je hotli solci ali drugi za jaslice naučiti. Taka sveta igra bi bila priserčno božično veselje.

Tretji.
Tekoče vodice.
Vse ribe in tice
Hvalite Gospoda!
Ceterti.

In blisk in germenje.
In vetrov verženje,
Hvalite Gospoda!

Peti.
Duhovi nebeški.
Jeziki človeški.
Hvalite Gospoda!
Šesti.
In cimbal zvonjenje,
In citer bernenje,
Naj hvali Gospoda!

Sedmi.
Pastirske pišale
Donite mu hvale,
Hvalite Gospoda!

Družba.

Od jutra do solnca zahoda
Časti naj in hvali Gospoda
Vse, kar je ustvaril na svetu!

II. Sklep.

Betlehemske hlevic.

V njem Marija in Jožef; — v jaslicah leži Dete Jezus. — obdaja ga nebeska svitloba. — angeljski glasovi. — pri vratih klečijo pastirci, ter si s rskami obličje zakrivajo.

Družba pastirjev.

Pred tabo, Jehova, klečimo v prahu.
Ne upa se tebe pogledat' oko;
Človeški je jezik preslab in nezmožin,
Nebeški duhovi naj slavo pojó.

Angeljski glasi.

Bod' slava na nebu Bogú.
Zemljanam pa palma mirú!

Družba pastirjev.

Preslab je naš jezik človeški, to vemo.
Uboge pastirce pa slíšal boš nas;
Zatorej ti strinjeno pesem pojemo.
Ti skupaj hvaležni povzdignemo glas:

Oj Dete, rojeno
Vsim' svetu v veselje!

Te Abraham čakal,

Te Izak je želel,

In Jakob hrepel

Po Tebi je davno.

Kar Davidu kralju,

Kar našim očakam

Ni dano blo vidit'.

To vidimo danes

Uboji pastirci.

Kar teklo noči je

Angeljski glasovi.

Oj, hvala v višavah Bogú
Na zemlji pa blagor mirú!

Janez Bilc.
sedmošolec v Reki.

Evdokija.

(Dalje.)

Pulherija ji obljubi, de se bo to že storilo, in de naj pride v kakih dneh. Med tem je poslala v Atene vprašat, kako je Atenaida kaj živela, in je dober odgovor prejela, zakaj poprejšnje življenje je sadika prihodnjiga djanja.

Za zagrinjalom sta stala Teodozi in njegov prijatelj Pavlin, ko je Atenaida zopet prišla k cesarici, ki jo je na zadnje vprašala, če bi hotla pri nas ostati in cesarja vzeti. Se vé, de se je tega devica silno prestrašila in vsa zarudečela, kar si kej taciga nikdar ni domišljevala.

Teodozi zad zagrinjala gleda in posluša Atenaido, je ves ginjen od njene blagosti, duha in priljudnosti, in kmalo je bilo vse dogovorjeno. Nevesta pa je bila še neverna, je mogla torej v edinozveličavni veri podučena biti, in potem je bila keršena z imenom Evdokija ali priljudnost. Sedmi dan l. 421 je bila cesarjeva ženitnina in Evdokija cesarica. Taki zakon je od Boga sklenjen in ima blagor od zgorej; ker veliko mladenčev in mladenčic samih vse prezgodej zakon obeta in sklepa brez previdnosti in prevdarka zoper voljo staršev, ni žegna od Boga in zgodi se, kar je Bog ob Noetovim času rekel: „Moj duh ne bo pri tem rodu ostal, ker je meso“. Nikar se sami ne ženite,

in same ne možite, ampak čakajte, de bo Bog vas v ta stan djal, ker njemu je skerb za vas; poslušajte svoje starše, in to z vso močjo skerbite, de bote s čistim in sramožljivim življenjem se vredno pripravljale za ta težki stan.

Bere se, de sta se brata skrila, ko sta slišala, de je nju sestra na cesarski sedež povikšana, ker sta mislila, de se bo zdaj nad njima zmaševala, kakor se vsi hudobni bojé.

Srečna je bila Evdokija, s take nižave na tron povikšana, pa tudi učena v lepoznanstvu in uterjena v keršanstvu, se ni prevzela v svoji sreči. Srečen Teodozi pri taki ženi in pri takim prijatelju Pavlinu. Srečna tudi je bila Pulherija ker se je ta dobra duša sreče veselila, ktero ji jo je bila ona vsadila. Teodozi je pravično vladal, Pavlin, od stopnje do stopnje v cesarski službi povikševan, je na nar prvi stal. Cesaričina brata sta bila tudi na dvoru; zares dobri dnevi so jim tekli v prid ljudstev in sv. Cerkve. Pa nobena sreča ni stanovitna na svetu; po dolgi sreči pride dolga nesreča, po veselji žalost nastopi, in Bog svoje ljubljence z nadlogami in s pelinovim pitjem poskuša, ker ravno s tem se pokaže, kaj je v nas. Čez dvajset let, kar je bila Evdokija na dvoru, je navdal hudobni duh iz pekla, ali prav za prav, kak ves spačen človek, Teodozja z natolcevanjem, kakor bi pobožna cesarica in Pavlin kaj med sabo imela, kar pa ni bilo res, ampak hudobno umišljenje. Pa nič čuda, sej ravno ta peklenski duh je bil tudi že popred sveto Pulherijo, angela varha Teodozjeviga, s cesarskiga dvora spravil, de je šla stran na deželo in je tam v premišljevanji Božjih reči sama za-se živela. (K. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Marsikdo, ko je bral postave nove družbe Marijniga neomadežaniga spočetja v podporo katoličanov na Jutrovim, si je morebiti z nami vred mislil: Zakaj bi se k temu lepimu namenu še molitev za spreobrnjenje turkov ne pridružila, ker se to dvoje tako blizo strinja? Ker je bila v Danici že pred nekaj časam enaka misel, namreč za spreobrnjenje turkov moliti, sprožena, smo to željo predsedniku nove družbe razodeli, kateri je tole odgovoril: „Vaša misel, z molitevjo za kristjane tudi molitev za spreobrnjenje mozlemninov striniti, ima na prvi pogled nekaj dopadljiviga. Pred večerajšnjim sim jo torej odboru naznanil. Rekli so pa enoglasno, de to se ne strinja dobro. Upam, de vzrok bo jasin vam in tistim gg. duhovnam, kateri so bili te misli. Naša družba namreč ima biti podporna in ne misijonska družba, tako kakor je leopoldinska družba za severno Ameriko; s tem pa bi jo naredili za misijonsko družbo, desiravno bi za namen, ki ga taka družba ima, ne mogli kej storiti“.

Vprašanje. Pri več bratovšinah stoji pogoja, letni donesek v denarjih plačevati; pri nekterih je donesek majhin, pri nekterih je večji. Tako pri bratovšini sv. Leopolda za Ameriko, pri bratovšini Marije Device za Afriko, pri bratovšini sv. Marije prečistiga spočetja za Turčijo in Jutrovo, letni donesek prihaja na en goldinar, za marsikako pobožno osebo ne majhen dar. Ali z manjšim darom zamore bratovšina s svojimi odpuški komu veljati? ni nepotrebnó vprašanje, ker nasproti stoji vodilo: „Quod non est in Bulla, non est in praxi“. — r.

* Slovenski Romar, ki smo ga unkrat omenili, je sicer nekoliko pozno priromal, opertal pa se je res z blagam, ki je ravno tako mično o sv. Jurji in o sv. Martinu, kakor zdaj o Božiči, ter je koledarski del le, bi djal, priklada k „letniku“. Pratišo v njem je g. Hicinger opilil in nadopolnil. Od podob raznih zamurcov, njih his itd. ne bomo govorili, naj jih vsak sam pregleduje; tudi ne bomo pravili, kaj je pisano od „ljubl. močvirja“, „Žirovcov“, od „Križne gore“ itd., naj le slehern sam bere; od lepih pesem, kakor: „Sercu Jezusovimu“, „Benedicite Mariam“, „Deviški venček“ in zastran „sv. mučencov sloven-

ske zemlje“ le tiho povejmo bogoljubnim sercam, ki ljubijo besedo Božjo; — pa tudi preglasni ne bodimo, kaj „Slov. Romar“ v kerčmi in „pod lipo“ govori, ali že celó od „štongrajtarja — falota“ in „godcov“ itd., de bi kje „Koledar“ vse prehitro ne pošel, in bi ga daljni kerčmarji, kramarji in župani pri Ničman-u več ne dobili, ki ga tudi želé. Le memgredé opomnimo, kar je „Romar“ pri unih „godeih“ zgrešil; — de sta bila namreč bas in trobento, s čimur sta bila ljudém v spotikljeji, za zmirej na kol obečila, ter sta, prestrašena v mertvaški kapeli, pokoro delala za svoje godčevske napake, zlasti ji je peklo za toliko mladih serc, ki sta jih bila z godstvom za slabe družine in plese razvadila. Denara pa, ki so ga bili razbojniki popustili, nista med seboj delila, temuč sta pozvedila, kje je bil pokraden ali poropan, ter sta vse na tanko povernila. Se vé, de za to poštenje ji je bila dobra „tèrna“ doletela, naj boljši terna pa je bilo njuno poboljšanje — redka reč pri godeih! — Koledar je podučljiv, mikaven, kratkočasni in spodbudljiv, pa tudi dober — kup: sama cerkev sv. Petra je vredna 6 zlatov, in ne le 6 šestice kakor celi koledar.

Iz Reke, 14. grud. V duhovnim življenji pač ni postanka. Tu ne počiva ne posamezni človek, ne mati katoliška Cerkev, ki vedno tihe, pa tudi očitne slovesnosti napravlja in obhaja — v dušni prid svojih ljubih otrok, de bi vsi gledat prišli in se zveličali. V hitrim teku časa prišel nam je spet sv. Advent, veseli spominu perviga prihoda Kristusoviga in vedna trobenta (klic) družiga, — veseli čas, če se spomnim otročjih let in domovine svoje, v kateri se v stoterih cerkvah pri zornicah tako lepo Marii čast in hvala prepeva!

Pred praznikom sv. Franciška Ksav., ki ga mesto Reka kot svojiga družiga patrona časti, je bila v šent-Vidski cerkvi devetdnevna pobožnost. Bila je v ta namen vsaki dan pred lepo ozalšanim vélikim altarjem, s podobo sv. Franciška, ob 10. peta maša, popoldne o polj petih pa litanije in blagoslov. — Praznik neomadežaniga spočetja D. M. je bil posebno na Tersatu kaj lepo obhajan. Pri vsih cerkvenih opravilih, zjutrej in popoldne, je bilo toliko ljudi, de je bila gnječa, kar očitno priča, kako zeló ljudstvo časti Marijo brez madeža spočeto. — Tukey so v farni cerkvi pete zorne maše, v podružnicah so samo tihe.

O vremenu se res nisim zmotil. Zares je tako lepo in toplo, de je veselje. Vsaki dan meri toplota 10 do 13° R. na solncu. Noči pa so zares merzle.

Razgled po kersanskim svetu.

Hudoba brez preneha ljuliko seje! V Bački na Ogerskim hoče neki Kalmár novo krivo vero na dan spraviti, kateri si je v pomoč pridobil 4 različne ljudi: eniga katoličana, eniga greka (nezedinjeniga), eniga kalvinarja in eno luteranko. Imenujejo se naslednike Kristusove, in nočejo nič vedite od cerkve, šole in duhovnov. Oslepljeni bodo podučeni, in ako to ne pomaga, tudi kaznovani. (Cyrill Meth.) — V Solingrad je bil 28. u. m. prišel škof in misijonar v Indii, v. č. g. Anast. Hartmann, ki se je po kratkim popotvanji po Avstrii skoz Rim v Indijo povernil. — V Dortmund-u na Nemškim je mlada gospodičina Franciška Schiffer ustanovila katoliško napravo za zanemarjene otroke, ki se imenujejo „Elizabetiše“. Tri leta je z mnogim trudam in junaško kersansko serčnostjo darove v ta blagi namen zbirala, ktere so ji visoki in nizki radovoljno dajali. Blage serca povsod spoznajo, kako potrebne so take naprave, v kterih se mnogi zmed tako spridenih in zgubljenih otrok vender še poboljšati zamorejo. — Tudi v Bratislavu je enaka dobrotna naprava, „hiša sv. Hedvige“, za zanemarjene in zapušene katoliške otroke, v kteri se 30 otrok uči, redi in hrani, in dobila je poslednji čas pravico, si lastno premoženje pridovati in dedšine sprejemati. — Monakovski vikši škof opominjajo svoje podložne

v pastirskim listu od 6. u. m., de se za hostije ne smé drugo žito jemati kakor le pšenica, in pšenična moka se mora le od prav varnih kupcev jemati; ravno tako na tanko de se mora na vino paziti, de ne bo kako popravljen ali kaženo, in de se ne smé torej od kogar si bodi jemati, ampak le iz prav zanesljivih hiš, zmed kterih so nektore imenovane. — V Rheims-u na Francoskim je bil 25. u. m. posebni ali provincialni škofovski zbor dokončan, pri kterim so bili 4 sufragani s svojim metropolitam in velika množica bogoslovnikov, korarjev in generalvikarjev. Sklepi so zadevali véčidel izpeljevanje že v poprejšnjih dvéh posebnih zbiorih storjenih ustanovitev. L. 1860 se bodo zopet zbrali. — Iz Angleškiga primerek nam kaže, kaj de prismojenim ali pa napuhnenim ljudém vse na misel pride. Ne davno umerla angležanka je poročila v poslednji volji, de naj se njeno truplo po smerti mazili in sedeče na stolu v rake dene; ob enim je zapisala sto tavžent frankov (frank plača 23 kr. sr.) za tistiga, kdor bi let, in dan pri nji v rakah čul. Že se jih je dvajset za to službo glasilo, ali slehern je k večimu tri dni prebil; le eden je 17 dni sterpel, tode 18. dan je v vodo skočil. Javalne bo kdo tih 100.000 frankov dobil. — Kaj bi bilo pametniši, ko bi bila te franke stoterim tavžentam angleških ubogih zapustila!

Vaje,

sretó šireti in zveličano umreti.

(Dalje.)

Ker ste samo dvé poti, pot v pogubljenje in pot v večno življenje, torej moram naj popred na pot življenja stopiti, de se zveličam; ker če poti greha ne zapustim, sim čisto prepričan, de ne morem zveličan biti, zakaj pot greha v pogubljenje pelje.

Ko na to pot zveličanja stopim, se moram pred vsim drugim svojih grehov in hudih nagnjenj očiševati, potlej bom zamogel po poti čednost zmirej dalje iti in se v Božjim spoznanji in v spoznanji njegove postave bolj in bolj razsvetliti, ter se čezdalje bolj na tanko z neskončno dobroto, s samim Bogom skleniti in zediniti; pot očiševanja, pot razsvitljevanja in pot zedinovanja moram tedaj, po nauku duhovnih učencikov, nastopiti in dopolniti, de se zveličam.

Očisevanje se godi v zakramentu svete pokore. Neizrečeno dobrotljiv in usmiljen je vender Gospod Bog, ker je to duhovno kopel za nas napravil, de se zamoremo nesrečniga greha znebiti. Kako hudo je že na tem svetu v grehu živeti; kako to vender peče! Kaj bi bilo še le v večnosti, ako se greha ne znebimo! In kako majbin je trud, ki ga tukaj imamo, ako ga primerimo s preblazenim sadam svete pokore. — Tode pri ti reči je treba več moliti, kot učiti in učiti se, torej hočem do prihodnjic vsak dan nekaj moliti, de bi mi Bog dal milost na pot očiševanja stopiti, in prav rezno hočem prevdarjati, kako de bom to napravil: Bog mi pomagaj! de ne bo samo pri volji ostalo.

Sveti Ignaci nas opomni, kako neskončno dobroto in ljubeznjivost smo razžalili, ko smo Boga razžalili; on pravi: Razžalili ste Njega, ki je tako dober sam na sebi, de bi ko bi ga zamogli hudobni duhovi ... razodetiga gledati, bi bil slehern zmed njih prisiljen, ga brez vse primere bolj ljubiti, kot so ga vsi skupaj sovražili; še več: ko bi mogli za njegovo ljubezen še en nov pekel, polu terpljenja, prestati; bi vender vsak zmed njih vesel ta novi pekel nase vzal, de bi ga še bolj ljubil in de bi ga kar nič ne razžalil, ker z enim glasam bi spoznali, de vse to skazovanje ljubezni ni nič v primeri s tem, kakor ta neskončna dobrotla zasluži ljubljena biti. Taki tedaj je Gospod, ki ste ga razžalili. (D. sl.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

Duhovske zadeve.

V. č. g. A.: S posebno hvaležnostjo vse prejeli. —
G. P. v G.: Prav lepa hvala! Le večkrat kej. — G. L.:
imate prav; tode za zdaj... — G. H.: Gratias! — G. B.:
Bo kmal. — G. — r.: Ravno kar prejeli.

V ljubljanski škofii. Gosp. Jan. Dovič, duh.
pom. v Loškim potoku pride v Mozelj; g. Jož. Lukanc.
duh. pom. v Mozeljnu, v Loški potok.

Naročevanje

na

„ZGODNJO DANICO“

za leto 1858.

Zdaj zdaj bo konec stariga, le urno k naročilu za novo leto 1858, de se ne zamudi, zakaj Danica hoče in želi v prid blagim Slovincam tudi nadalje izhajati, ter z Božjo pomočjo svoj XI. tečaj pričeti, desiravno ne vsak teden, kakor dosihmal, ampak **vsaki drugi četrtek na celi poli**. Takó namreč je po nasvetu mnogih za zdaj razloženo, de se v tih težavnih časih naš potrebni cerkveni časnik ne podraži, in de si ga tudi bolj ubožni in priprosti oskerbeti zamorejo, med kakorsne se čezdalje bolj in bolj razširja. Je jih sicer veliko, ki je bodo le neradi pol četrtkov skoz leto pogrešali, in ni brez glasov, ki bi jo mar po dvakrat na teden radi imeli v poviševanje cerkveniga življenja in pobožniga duha med ljubimi Slovenci; pa naj bo za tega pol leta, kakor je določeno, bomo vidili, kaj potlej Bog dá in kaj bo želja častitih bravcov, — sej prenaredi se lahko, kadar je.

Dajali bomo tedaj na drugi četrtek po celo polo, s čimur se bodo daljši spisi manj tergali, tudi „ogled“ po Slovenskim in „razgled“ po svetu bota bolj skupaj in v lepšim redu, in nekaj prostora bo po na polkrat odbiti glavi in večkrat prihranjenih napisih pridobljeniga.

Ako bo toliko naročnikov, de se bo uterpelo, bomo z drugim listam po novim letu začeli prikladati že omenjeni: „Gospodov govor na gori“, razlagan od sv. Avguština, podomačen po visokocastitim gospodu Mih. Verne-tu, terzaškim proštu, ki so nam že lani dotični spis v ta namen dobrotno podelili, in iz česar bodo lične bukvice 6—7 pol.

Ako je vredno, še pisave omeniti, Danica tudi nadalje sicer sploh ne bo visoko letala, de jo bravec, tudi bolj priprosti, brez spotike zamore umeti; vender bo pa vedno skerbna za jeziko-slovno lepoto in čistost, ter slovniško pravnost, in za napredek v domorodnim duhu, kakor dosihmal, še zlasti v pesniških oddelkih, de se vsakteri zamore tudi od te strani kej dobriga učiti. De se v pisavi ravna po stanovitnih oblikah, kakor je naj veči del naših cerkvenih in pobožnih spisov, kakor se natiska tudi novo sv. pismo, in kakor naše ljudstvo še vselej naj rajši bere, tega noben previdin ne more za zlo jemati, in gola presoja je, ako meni kdo, de ustno in slovniško poterjeni končnici — am in — iga (namesto okorniših — om in — ega) slovstvu ali napredku napotljaj delate. Kdo se v nemškem nad tacimi ničami spotikuje? Ali pogledjmo na Česko in Slovaško, kjer v naj boljših listih vmes se celó nemške čerke najdemo, ko so ljudstvu ložji in bolj priljubljene. Čerka je le lupina, duh je jedro.

Blagoserenim našim pisavcam, ki so z veliko ljubeznijo Danico podpérali, priserčno hvalo od nas v imenu vsih ljubih bravcov, kakor tudi naročnikom, ki so nam od mnogoterih strani večkrat svojo ljubezen za Danico razodevali. Obojnim se še nadalje prav priljudno priporočimo, ne le za njih lastno pomoč, temuč de bi tudi novih bravcov in pisavcov temu cerkvenimu listu v dušni prid slovenskiga naroda pridobivali. V oziru zapopadka smo slišali glasov, de naj bi Danica več v cerkvene vede segajočiga naznanaovala, in tudi sami imamo že davno želje, cerkvene šege in obrede začeti razlagati; tode ravno pretesni prostor nam kazi, ker pogosto se za nasprotno reči prostora primanjkuje. Storili bomo, kolikor se bo dalo, in tudi častite gg. pisavce prosimo, de naj bi se s priliko na enake vošila ozérali v svojih spisih. Sploh nam je ljubo, vošila častitih bravcov zvediti, in radi jim vstrežemo, kolikor koli se da in more.

Poslednjič še prosimo, naj bi slehern, prebravši to povabilo, blagovolil nemudama naročilo oskerbeti, de se zamore precej v začetku primerno število iztisov pripraviti, in nar ložej se pošiljanje v lep red spravi, ako naročilo ob pravim času pride.

Velja pa Danica:

Za celo leto v tiskarnici	2 gold. — kr.
Za pol leta v tiskarnici	1 „ — „
Za celo leto po pošti	2 „ 40 „
Za pol leta po pošti	1 „ 20 „

Vredništvo in Založništvo.